

(Дѣте-то начена да плаче) — Мат. Що ти е ? Только лошо ли е да си запреиъ, като имашъ всы-те свои нужны. — (Дѣте-то не можн да отвѣщае) — Мат. Царь-атъ чине на отца твоего на сестра ти, и на тебѣ, какъ-то чинишъ ты на птица-та, и на малы-те ѳ. Не можешъ убо назва царя лошъ, безъ да не назовешъ лошъ и себе си. — (Дѣте-то плачишкомъ) азъ пушамъ птица-та (отваря шавка-та си, и пуца птица-та, и хвракна.) — Мат. Не бойся, чадо мое ! Оцецъ твой не е въ темница, нито ты, нито сестра ти ще ся запрете. Рекохъ ти това, за да ти дамъ да разумѣешъ че чинишъ дѣла като лошъ челоуѣкъ, защо щеше да запреиъ таа окаянна птица. Колкото время ты бѣ ужаленъ, когда ти казувахъ, чи ще тя запратъ, только время бѣ прискорбна оная птица, като ѳ бѣ лишилъ свобода-та. Разсуди, колко ся ужали мужь-атъ за жена-та си, и жена-та за мужа си, родители-те за дѣца-та си, и дѣца-та за родители-те си; това не смысли ли ? Впрочемъ треба да разсуждавашъ какъ неповинни-те животни ся сотвориша за да живѣятъ въ свобода; и е свойство на жестокъ челоуѣкъ да ги скорбишъ и мучишъ; защо и они имать чувствованіе като тебе.